

Старт лижвяного перебігу команди ДПУ Харків-Київ

ник спинився і, пильно дивлячись на бідняка, питає: „Бідняк, чи сам хазяйнуєш?“ — і коли той розказав йому за свої злидні, верхівець дав йому гаманець і сказав: „Візьми, хазяйнуй і бідним допомагай. Я — Котовський“. Сказав і стрілою полетів у напрямку до Ізмаїла. Бідняк відчинив гаманець, а в ньому сила грошей. У Бендерах вже він довідався, що поліція розшукує Котовського за те, що він переодягався у генерала, поїхав до Кишинівського архиєрея і почав вимагати від нього гроші. Коли ж здивований архиєрей запитав: „Генерале, що це значить?“ генерал відповів: „Котовський“. Це слово вплинуло, як магнет архиєрей негайно дав гроші. Поліцай, що вартував біля архиєрейського будинку, оддав генералові честь і навіть допомагав йому сісти в карету. А увечорі ввесь Кишинів знав про цей випадок. Ось що кажуть у нас бідні про Котовського. Але буржуазія його не любить і обзиває грабником.

— Ви жертвою па-д-і,—пливли звуки музики. До фортеці наближалася жалібна процесія. Вози під'їхали до могили. Одну по одній спускали в землю домовини. Вдарили три салюти...

Швидко закопували могилу партизани.

— Ваня,—знову почав Сенька,—а я давно полюбив Котовського. От гарно було б, як би він був у нас дійсно за генерала. Ми тоді взяли б Бесарабію.

— І буде, він вартий цього,—відповів Іван.—Та й певно ми незабаром з'єднаємося з його частинами.

З боку касарень пролунав збірний сигнал.

— Це на збори,—сказав Іван.

Могила вже зрівнялася з поверхнею землі. Почав накрапляти весняний, дрібний дощ.

— Чув?—запитав Івана товариш.

— Що?

— Хтось зрадив і ми мусили відійти на північ, бо Денікин прорвав фронт і ми опинилися в кільці.

— Чув,—відповів Іван.

Підрівнявши могилу, партовки пішли до касарень. Лягали вечірні сутінки.

У клубі відбувалися загальні партизанів. Як море коливали вітри сині хвилі диму від вогнищ. В кутку клубу, на високому столі стояв товстий, кремезний чоловік палко говорив заїмаючись. Партизан Іван та його товариш увійшли в клубу.

— Відступ на північ, це рішучий маневр для того, щоб Ура стала радянською назавжди,—пачували голос промовця.

— Ваня, хто це,—запитав Сенька.

— Цсс... тихше,—прошепотів товариш.

— Котовський,—нахилився Іван до товариша.

Від лампи, що висіла на стіні, постать промовця падало слабе світло. Голос лунав твердо, рішуче. На дощ не переставав. Десь далеко калі постріли. Сенька пильно вивис наперед і уважно слухав промовця.

Через кілька днів південна група червоних, що до не лежав П'ясовський партизанський загін, вже перейменовану у Н-ї радянський стрілецький полк бригади Котовського, що ступала на північ, за маршрутом: Дубосари, Бершадь, Київ. 20 вересня 1919 року група, з'єднавшись з північною воюючою армією, героїчно боролася на південному фронті. Денікин скотисся до берегів Чорного моря і румунського кордону. У місті Тирасполі збилося кілька десятків ешалонів недобитків.

Одного зимового ранку навкруги міста розвідували вершники Н-ського радянського стрілецького полку, що на пав на Тираспіль з півночі. З півдня від села П'ясового воюючої розстріляння в напрямку до міста. Раптом з них оточило кілька озброєних рушницями чоловіків і жінки. Кавалеристи розгублено зупинилися.

— До командира їх... до командира,—кричали.

— Ви хто такі?—Підійшов через кілька хвилин високий молодий хлопець у шкіряній куртці.

— Ми червоні. А ви?—якось невпевнено спитали червоні.

— Я командир тутешнього червонопартизанського загону, відповів хлопець у куртці і, підійшовши ближче, почав розмовляти.

Другого дня, 14 лютого 1920 року, наступ на Тираспіль з півночі і півдня почався одразу.

Над вечір над містом маяв червоний прапор, а козачомирських касарень відбувалися об'єднані збори радянського стрілецького полку з червоним партизанським загonom.

Серед сцени, привітно всміхаючись один одному стояли: молодий командир у шкіряній куртці—Микола Іванович і командир Н-ського полка—Іван Коваленко.

РАДЯНСЬКИЙ ВИСДОР

фото

Лінія виснової заводської залізниці на першій в СРСР механізованій цукроварні „Колективіст“ (кол. Любимівський)

Червона армія на маневрах у Києві минулого року

Хіба кожен пам'ятає, що за два роки він повернувся на село. А хіба мало роботи вдома? Хіба скрізь власні сільбуди, книгозбірні та хати читальні? Хіба скрізь є кіно-пересувки та гарно працює сільрада? Хіба є сількори, що викривають злочинства. Ні. А звільнений червоноармієць в перший будівник нового села він насаджує знання та культуру.

4.

В розвитку—до таборів.

В полі за зеленіє трава лише першою зелениною покриває ліс—Червона армія виходить до полотняних містечок. Червоноармійці оселяються на зелених майданах та ланах, артилерія себе, щоб всебічно вивчити військову справу. Червоноармієць, якого дістала Червона армія—буде недовгий. Капітал уперто готується до нової війни. Їхні флоти, повітряна—зростають з кожним днем. У їхніх лабораторіях проробляється величезні досвіди з виготовлення гармат. Що ж не день, то випробовується нові могутні гармати, нові танки, кулемети, аероплани, авіаційна техніка. Капіталісти скаженим темпом розвивають різні галузі, в яких цивільне населення дістає військову підготовку. Червона армія напружено вчиться. Навчання червоноармійця ведеться за останнім словом військової техніки.

Ми маємо певні плани і програми навчання червоноармійця в військовій справі.

В справі навчання червоноармійця Радянська країна не тільки не випередила деякі країни, тому червоноармійця поруч з вивченням військової дисципліни, виховується як свідомий громадянин.

5.

Як же стоїть у нас справа з військовою технікою?

Можна сказати, що ми не на останньому місці. Про кулемети, артилерію та гармати і не треба.

З цього ми не можемо нашим сусідам. Червоноармієць має протигази, він захищений від газу, він захищений від гарматних атак. Наша кіннота може битися в конному та пішому лавах. Досить сказати про рейди Буденного. У нас є багато артилерії та легкої артилерії, інженерні, авіаційні та хемічні частини.

Наша флота в Балтичному морі останніми роками зміцнилася. Червоному морі наша флота найсильніша.

Почали ми будувати в СРСР літаки і вони витримали всі випробування.

На радянських літаках з мотором радянського виробництва проробили великі перельоти, здобули собі світової слави.

Досить згадати літуна Шестакова, що летів до Токіо і назад і жодного разу не направляв мотора.

Досить згадати літуна Громова, що летів навколо Європи і ще багатьох інших.

Що до розвитку хемії в нашій країні, то ми також не пасемо задніх.

Газами ми тепер отруюємо сільсько-господарських шкідників, підносимо добробут сільського господарства.

Але, коли потрібно буде, ми нашу хемію використаємо для військової мети.

Проти техніки буржуазних армій ми зможемо виставити свою радянську техніку.

Але техніка, гармати не вирішують ще справи. Гарматою треба управляти. До танка потрібний проводир. А до літака—літун.

Недарма тов. Фрунзе казав 1924 року:

„Сама техніка мертва. Техніка перебуває в руках людини. Що ж до людського матеріалу, то можна сказати, що Червона армія є найпотужніший й найсильніший бойовий елемент у руках нашої робітничо-селянської держави“.

7.

Наш червоноармієць уперто навчається, як воювати в умовах розвитку військової техніки. Як краще наносити поразку ворогові. Разом з цим і він вивчає озброєння чужоземних армій, щоб знати, як з ними боротися...

...І ось проминуло одинадцятий рік існування Червоної армії.

Одинадцять років стоїть вона пишно на кордонах країни, на великих кордонах, що простяглися від Чорного моря до Балтицького, та від Дністра до Північного Льодового океану.

Боець міцно тримає рушницю. Боець пишно стоїть на бойовій стійці. Червоноармієць разом з командиром вперто вчиться.

Для того—

— щоб дати світовому ворогові, коли він намагатиметься задушити країну Рад.

Але навчаючись військовій справі червоноармієць не забуває й мирного будівництва.

В касарні, що колись була фабрикою бездушних машин, тепер вперта кінно-освітня робота.

В клубі, в бібліотечі, в різних гуртках червоноармієць свої знання, тому, чого він вивчив в селі, працюючи зоміями і варстатом.

Боець, озброєний знанням та наукою, боець, що став свідомим громадянином, з дороги не збочить.

А ну, сунься хто! Кому охота?

Червоний воїн покаже силу нашого багнета.

Біла кулемету підчас газової атаки

ЦЕЗАР І ЧЕРВОНІЙ БОЄЦЬ

Кай Юлій Цезар, перейшовши Рубікон, сказав: „Alea jae ta est“. Той же Цезар з іншого приводу заявив: „Veni, vidi, vici“. Аяку Смарки таких військово-історичних виразів знає кожна шлюдина. Ці вирази добре запам'яталися з дитинства і ще тепер лічно сидять у наших головах.

Але чи знаємо ми недавні військові факти, не менш видатні, ніж „перехід“ Цезаря через Рубікон?

У 1919 році, в бою під Шепетівкою був поранений сотник Червоно-козацького полку тов. Рамазан. Оточений з усіх боків петлюрівцями, сотник відстрілювався до останнього і вже, втрачаючи з останньою кулею й життя, кинув ворогам: „Червоні не здаються, вмираючи вбивають.“

Сотник Рамазан не написав, як Юлій Цезар: „De bello gallico“, а просто революційний син нашої радянської України, не мав, як Суворов, чина фельдмаршала. Сотник Рамазан — це просто революційний син нашої радянської України, тих численних героїв, що своєю кров'ю відстоювали владу. Але та формула, в яку він вилив свої думки, останньої хвилини свого життя, хіба вона не красується Суворовські, цезарівські, наполеонівські історичні вирази. Він не повинен її знати кожний громадянин Радянського Союзу, а в першу чергу наше молоде покоління, що вже „п'ятає“ або зовсім не пам'ятає цасів громадянської війни. На це ж з нас ще тепер добре розкажуть всі перипетії знайомих наполеонівських походів. А чи багато знайдеться таких, які розповіли про похід південної групи нашого червоного арміяка, що кілька сот верстов йшло по тилах супротивника, розвалюючи ворожу пастку.

А це ж було зовсім недавно, восени 1919 року на Україні. У цьому поході брали участь люди, що тепер ще працюють у нас таки на Україні на фабриках, по селах.

Керівник цієї групи тов. Якір тепер командує військом України і Крима. Чи знають наші піонери, комсомольці та інші дорослі робітники, хто такий тов. Якір? Ця людина 1918 року була рядовим бойцем. У лавах Червоної гвардії в ногу з іншими йшов бесарабець Якір. За деякий час тов. Якір вже командує китайським батальйоном. У середині 1918 року він їде від ЦВК'а в дорученням до військової групи Сахарова.

Доручення було просте, але досить небезпечне. Сахаров — був авантюрист, людина, що жодної влади над собою не знала. Але ж група Сахарова була єдина, що могла стримати наступ генерала Краснова. Відкрив Сахаров фронт — і шлях до Москви

вільний. Про Сахарова були відомості, що він так і хоче втекти. — Паротягом приїхав до Сахарова т. Якір.

„Центральний Виконавчий Комітет довідався, заявив, що ви хочете зрадити Радянську владу. Мені наказано перевірити, і, як це правда, застрілити вас!“

Сказати такі слова у штабі Сахарова, де за одним з товаришів Якіра, а Сахарова могли розстріляти кого завгодно, була річ проста, але дуже небезпечна. Сахаров скорився. Проходить рік і тов. Якір командує 45-ою дивізією.

Україну захопили денікінці, Петлюра насувається з частини 45-ої та 58-ої дивізій, що були під Одесою, в званні. Складається південна група. На чолі її тов. Якір. Випати... Але ж як? Навколо вороги. По ярах і лісах банд Серед бойців — одна.

За підписом тов. Якіра віддається наказ: — Жінок не брати. Хто слабкий духом — залишитися. ливим — прорватися хоч-би що!!!

І люди йдуть. Кілька тижнів йдуть. З боями... Ідуть не в куди, бо жодного зв'язку з штабом Червоної армії немає.

Весь час радисти ловлять голоси з етеру: чи не чути сів з Москви, чи не відгукнуться інші червоні частини.

Нарешті встановився зв'язок з 44-ою дивізією, а за кілька днів південна група і 44-а дивізія, йдучи на зустріч одна, прорвали коло ворогів і з'єдналися.

Помічником командувача округи є тов. Блюхер.

Тов. Блюхер — робітник. Працював на заводах в Ленінграді, Москві, Казані. Важко поранений на фронті імперіалістичної війни, звільнений з військової служби як інвалід, він знаходив нові сили, коли настав революція 1918 р. Блюхер керує дацією Дутовського повстання на Уралі. 1919 р. він робив нечувано сміливий 1500 верстовий перехід по тилу супротивника. Він командує потім 51-ою дивізією, що громила Колчака. Ця дивізія перша, на чолі зі своїм командиром, кинулася на неприступні позиції Перекопу. Тов. Блюхер вів вогневі бої в бій, показуючи приклад самовідданості. Потім т. Блюхер — військовий міністр у Далекосхідній Республіці. Потім...

Ми подали тільки уривки біографій двох наших червоних полководців. Це біографії видатні, але зовсім не поодинокі. Біографія кожного бойця громадянської війни, не кажучи про історію цілої нашої Червоної армії, величезна епопея, чекає на своїх Толстих.

К. Нович

Віктор Вер

ПРИВІТ!

В боях сьогоднішніх
Сьогодні у нас мало крові,
Розвідка і наступ інші fronti—

Глибокий обхід знов і знову,
Сьогодні у нас в ворожий тил,
Гвинтівка мовчить гармати,
Дула димарів могла б в руді...

Сьогодні
—канонада варстатів,
Дула димарів нехибно в ціль.

Ескадри... ескадрилі... ескадри...
Тепер— ескаватор, кайло до надр!

—бий! —ріж! —рубай! —в даюнах,
В зойках і криках похід бригад.

Диспозиція п'ятирічок
—Зм цній пладдерми!
На шляху буднів хай не грузне нога!

Вперед! звірай марш армій
З зводками урочистими ВОНГ.

Геройств мало! які тут герої?
Окопи... підкопи... за кроком крок...

Тепер: тони металу —набої
По ворогу! кожний шматок!

Пржектором стисни горло п'їтьми!
Прислухайсь! —брязчать кордони!
будьмо готові й ми стати до оборони!

Буде: ..іприт, меленіт... такт атак,
Струпом трупів земля заперхне...

Товаришу, пам'ятай!
Щоб янов нам поруч у шері!..

А поки —сторожа стоїть
Щоб ми наливались міццю...

Привіт! товариші червоноармійці!

КОЛО ПРАПОРА

Нарис Мих. Димного

... Ми пройшли в сірий будинок касарні Н-ського Червонопрапорного полку. Тут, в кінці Московської вулиці, вдухла столична метушня. Тут, близько від заводів столиці, інше життя... По подвір'ю касарні сновигають червоноармійці з казанками, молоді призвонники 1906 року. Важким кроком проходять командири. В самому штабі командир полку і начальник штабу сидять над планами засідать, над розробленням програмів для навчання в червондармійцями, розробляють кошториси, обговорюють питання про влаштування в дворі касарні ковзанки. В штабі йде життя, що нагадує життя першої ліпшої радянської установи.

Але ось ми опинилися в приміщенні сторожі, де зберігається прапор полку. Цей полковий прапор розгорнули, знявши чехол. Червона китайка розіслалась по кімнаті. З ясно-червоного прапора став темним—час іззів яскраві фарби. На держалку, вгорі, прикріплено срібний орден Червоного Прапора.

Я вдивлявся в прапор довго й пильно і передо мною виростала історія полку, його бойове минуле.

... Формування полку почалося в листопаді 1918 року в м. Вороніжі. В травні 1919 року полк бере участь у приборканні повстання в м. Куп'янському, а в серпні та вересні того самого року в боях проти білогвардійських військ Мамонтова під м. Вороніжом.

В кінці 1920 року полкові наказано перейти похідним порядком до Харкова. При 25^о морозу полк виступив у похід і перша його колона прийшла до Харкова лише в перших числах березня 1921 року, втративши половину свого складу по дорозі. Тиф і морози косили людей.

Тут, у Харкові, колона зразу розгорнулася в три батальйони і

ропочала свою роботу, підготовляючи та відправляючи маршові сотні. Досягаючи численністю іноді до 25 тис. чол., полк був пороскиданий по кількох Харківських касарнях. Кожна сотня полку складалася з основної і літньої, де було іноді до 4000 чоловіка.

Не було такого дня, щоб полк не відправив кількох маршових сотень на фронт. Комполітсклад полку працював круглодобу. Бойова підготовка йшла інтенсивним темпом зранку до темної ночі. Всі майдани, всі голі місця у Харкові аж кишіли від нових поповнень, що провадили тям свою підготовку іноді доводилося всю ніч обмундировувати та відправляти на фронт нові маршові сотні. За кілька місяців полк відправив на поповнення частин південного фронту біля 300 маршових сотень. Крім цього він виділив відділи боротьби з бандитизмом та команди особистих резервів у розпорядження командувача фронту.

В 1920 році один із відділів того полку потрапив на Туркестанський фронт. Сипучі піски Туркестану суворо зустріли бійців. Напівголодним, кепсько одягненим бійцям дуже важко було боронити молоду радянську владу. Не одна сотня крадущих позапартійних і комуністів наложила головами в тій далекій, невідомій країні. Але на долю тих армійців припала велика роль — вийти переможцями після низки серйозних операцій.

За бойові заслуги та героїчні подвиги на південному туркестанському фронті—за постановою Реввійськради Туркфронту на засіданні від 16 липня 1920 р. та протоколом, підписаним Фрунзе—полк винагороджено орденом Червоного

Прапора, а червоноармійців і комполітсклад місячною платою.

В той саме час на Україні після ліквідації білих і четівщини, рештки петлівських офіцерів зробили повстання в колишньому Валківському повіті.

Комсклад Червонопрапорного полку т.т. Смірнов, і Житників

Повстання охопило 3 волості: Перекоп і Високоп'лля.

Повстанці захопили ст. Ков'яги і всю гуральню.

На придушення цього повстання вислав відділ під командою командирів сотні тов. Дмитрієва.

У той відділ увійшли: полковий кулеметні команди й ескадрон кізавідів, до них додано сотню кулеметів, 51 піх. курсів і 3 панцерні потяги.

Висланий на розвідку панцерний потяг потрапив під рушничний вогонь повстанців.

Коли панцерник рушив туди, повстанці пустили йому назустріч Ков'яги порожній паротяг, що з панцерника дві платформи, звалилися на перегоні Огульці-Ков'яги.

Повстанці гадали, що цим вогнем будуть панцерних потягів.

Вночі на місце катастрофи в ешалон з відділом.

Почали зразу очищувати путь.

На ранок лінія була вже справлена. Розвідка донесла, що в Ков'ягах мітно якийсь рух.

Антирадянську агітацію проводили інтенсивно.

На світанку відділ під прикриття артилерійського вогню з панцерного тягу пішов наступом на Ков'яги.

Не витримавши натиску, повстанці дійшли, сховавшись в недалеких лісах.

Відділові було скруто, бо вони лісах з нечисленними бійцями не могли.

Але бійці Червоної Армії перемогли біло-петлівських бандитів.

На прогязі тижня відділ переміг набігів на окремі лісові урочища повстанці.

Повстанців до решти розбито.

Після організації органів місцевої влади відділ вернувся до Харкова, до свого прапора.

... Під тим прапором ми стояли. Його поблякла фарба та маленький орден Червоного Прапора на держалку пригадували про ті великі бої, в них брали участь бійці Н-ого Червоного полку.

А в сусідній кімнаті стукали двері.

Чіткий і суворий голос командира вів програму учоби.

Зверху сидять—начштабу т. Кондрат'єв, Редін, Глазунов, стоять—т.т. Соболевський, Тишинський. Внизу—прапор полку та ком. полку тов. Кілівейн

Алі Ахмед Хан, що веде наступ на Кабул, проти Хабібуди (Баче Сакао). Оскільки відомо, Алі Ахмед Хан підтримує падишаха Аманулла.

Кампанія американської компартії за звільнення т. Джона Портера

Джона Портера, заст. голови революційного тред-юніона текстильників в Бейлсфолді (штат Массачусетс), було засуджено й засуджено на 3 роки в'язниці за участь у демонстрації, де з ним поводилися дуже суворо.

Портеру пощастило повідомити своїх товаришів. З приводу цього компартія організувала в Вашингтоні демонстрацію з вимогою негайного звільнення Портера. У відповідь на це було арештовано ще 29 демонстрантів. На них наклали з написами: „Звільніть Джона Портера. Він відмовився бути солдатом імперіалізму“. „Ми вимагаємо негайного повороту моряків з Нікарагуа“.

Нещодавно в Берліні відбувся з'їзд жінок, що належать до Червоного фронту Німеччини. На фоті—відкриття з'їзду

Похорон старої арабської абетки

Азербайджан—перший зі всіх тюркських республік перейшов цілком на нову латинизовану абетку. З 1-го січня 1929 року латинська абетка став єдиною в усій республіці.

На фоті—робітники друкарні замітають до смітняного ящика непотрібні вже старі літери арабської абетки

Антиімперіалістичний мітинг у Лондоні

На організованому компартією мітинзі виступали т.т. Саклатвала та Бріджман, що їх підчас подорожі до Кельну на антиімперіалістичний конгрес було заарештовано в Бельгії.

На мітинзі було спалено портрета відомого англійського шпiona Лоренса, що був організатором повстання проти Аманулли

(В новому студенькому Містечку)

Нарис Г. Златіна

Мал. худ. М. Щеглава

Хрипло надри-
ється останній ранко-
вий гудок на ХПЗ.

Сірий січневий сві-
танок, послухний його

голосові, спроквола, по зимовому, проганяє каламутну ліниву
темряву.

„Толкачівка“ починає оживати. Ясно-сірі, під колір ранкового
світу, студенькі корпуси із зябкими запорошеними вікнами,
і замислилися, всміхнувшись електричними лампами, заметушилися.

Восьма година. Час на лекції.

Першими, звичайно, прокидаються ще не обтесані новачки—
докурсники, що оце щойно недавно прийшли до гуртожитку

чисто суворих екзаменаційних зал. Через пів години ті
новачки перші нанизують гомінку чергу в студенькій крамниці

ХЦРК. Тут, як правило, перш за все питають простокваші. Тоб то,
скоріш не питають, а продавець подає її сам, не чекаючи, поки по-

просять, і треба сказати, ніколи не помиляється. Простокваша для
студента—це те, без чого він не може

обійтися. Нею він розпочинає свій
трудоий день, за її допомогою

штурмує товстезних Хвольсонів,
Дінгерів, Мишкиних та інші „гра-

ніти“.

—Простокваші, швидше!—ба-
сить високий смаглявий студент

у папасі.

—Простокваші!—вторує диш-
кантом юрка робфаківка.

Простокваша на кожному кроці.
Здається, немов сам небіжчик Меч-

ніков, її винахідник, незримо вранці
сидить за прилавком. Сидить ді-

лусь і радується.

Кімната № 234. За дубовим
столом, покресленим рисунками й
карикатурами, вп'явшись очима в
грубі, нашпиковані цифрами підруч-
ники, сидить чотири студенти. Го-
тують хемію і математику. Завтра
останній термін, спати ніколи. І не
сплять уже третю добу. В куті, на
ліжку, в повній амуніції часів во-
єнного комунізму, солодко хропе
п'ятий мешканець кімнати. Сер-
гій „підкачав“, його зморив сон.

—А як же ви? Невже нічого
сенько не спали?—поцікавилися
ми.

Студент, до кого ми звернулися з тим запитанням, са-
ливо всміхається.

—Ні, що ви. Звичайно, не без того, щоб не задри-
хвилини на 30-40 за роботою.

Другий вставляє:

—Сон, як такий, у наш розпис не входить. Не того і
Тьмяно горить переможена світанком електрична

почка. Тепер вона ніби намальована. Зате яскравіше вис-
тупає студеньська обстановка. На підвіконні книжки, за-
й посуд зпід незмінної простокваші. На саморобній еста-
те саме...

Здрімнувши трішки, студент зривається і втомлено тре-
—Гайда далі, Павле!

І знову звичні пальці рисують куби, квадрати, кола, ко-
За математикою кидаються на Менделєєва:

—Barium... Kalium... Ferrum... Ferrum...

Зо стіни, діловито прижмуривши око, дивиться Ілля
вється так, наче він сам приймає зачот.

Так сьогодні, так завтра
п'ять років.

„Толкачівка“ виросла яв-
разу. І, звичайно, не чудом.

на—результат буйного мо-
будівництва. Там, де колись

чезний пустир, лякаючи пізні-
хожих, упирався в міський двір

тепер зацвіло жагуче, не-
життя. І навіть сам цвинтар на-
нув з себе панахидну маску і

причепурився.

На весні та влітку на тру-
могилах „в бозі почивших“ та

радників, першої гільдії куп-
важних генералів молодь із сту-
ського містечка готує алгебру

зику, біологію.

Нераз вечорами з одчине-
кон у безнадійну тишину моги-
вуть звуки скрипок.

То грають студенти музич-
та, вчорашні мереф'янські та

ляцькі наймити, а в прийдеш-
може Шопени і Чайківські.

Весело, безтурботно й діло-
живе „Толкачівка“. І треба

Малашкіним, щоб у її твор-
гармидері розглянути „Луну

своєї сторони“. Цього у наших
зовців не буває.

ФОТО-ХИМ-ТРЕСТ

Москва, Рождественка, 5

Телеф. №№ 5-07-50, 5-64-58 и 81-17

ЛУЧШИЕ:

ФОТО

- ПЛАСТИНКИ
- БУМАГА
- ПРИНАДЛЕЖНОСТИ
- ХИМИКАЛИИ

Редактор Е. Касяненко

Видавництво „Вісті ВУЦВК“

Окріт № 837/кв.

Трест „Харків-Друк“. Друга друкарня ім. В. Блакитного

Зам. № 2777

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

ВЕЛИКУ
ЩОДЕННУ
ГАЗЕТУ

„ВІСТІ ВУЦВК“

ТА ЩОТИЖНЕВИЙ БАГАТО-ІЛЮСТРОВАННИЙ ЖУРНАЛ

„ВСЕСВІТ“

Газета „ВІСТІ“ дає **БЕЗПЛАТНО ДОДАТКИ:**
ПЕРЕДПЛАТНИКАМ

1. „Сільське Господарство“
2. „Радянське Будівництво“

3. „Література й Мистецтво“
4. „Медицина й Гігієна“

Крім того через кілька днів почнуть

видавати ще два додатки, а саме: 1. „ОСВІТА“ 2. „НАУКА Й ТЕХНІКА“

Крім статтів політичного та економічного характеру в газеті „Вісті“ подається широкий матеріал про життя СРСР, закордону і зокрема УСРР.

Газета „Вісті“ щодня дає 2 сторінки „КООПЕРАТИВНЕ ЖИТТЯ“

В цьому році додатком до газ. „Вісті“ і журн. „Всесвіт“ за доплату 3 крб. В-во дає

12 книжок

Кожна книжка буде мати не менше 200 сторінок романів і повістей з української, руської й західно-європейської сучасної літератури—творів найвидатніших сучасних письменників.

„РОМАНИ Й ПОВІСТІ“ виходитимуть щомісяця по одній книжці й кожна книжка буде мати закінчений твір.

Вартість книжки в окремій продажі 50 коп. Для передплатників газети „ВІСТІ“ або журналу „ВСЕСВІТ“ **25 коп.**

В ЖУРНАЛІ „ВСЕСВІТ“

в цьому році буде вміщено 60 повістей та оповідань найкращих українських, руських і західно-європейських письменників, 200 нарисів, на наукові, етнографічні, історичні і літературні теми, гуморески, 3000 фото з життя України, Союзу і закордону.

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ:

В головній конторі, окружних філіях Видавництва Газети „Вісті“, міських філіях, кіосках Контр-преси друку.

Головна КОНТОРА Видавництва газ. „Вісті“ міститься в м. Харкові, вул. К. Лібкнехта, 11. Телефон 13-20.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

	12 міс.	6 міс.	3 міс.	1 міс.
Газета „ВІСТІ“ (офіційна)	18 крб.	9 крб.	4—50	1—50
„ВІСТІ“ (звичайна)	12 „	6 „	3 крб.	1 крб.
„ВІСТІ“ з додатком журналу „ВСЕСВІТ“	18 крб.	9 крб.	4—50	1—50
„ВІСТІ“ з додатком „РОМАНИ Й ПОВІСТІ“	15 крб.	7—50	3—75	1—25
Журнал „ВСЕСВІТ“	7—20	3—60	1—80	60 коп.
„ВСЕСВІТ“ з додатком „РОМАНИ Й ПОВІСТІ“	10—20	5—10	2—55	85 коп.

Цена 15 коп.

ИСКУССТВЕННЫЕ
ПАЛЬМЫ
: : : : ОТ 3-х РУБЛЕЙ : : : :

ВЫСЛАЮТСЯ
НАЛОЖЕННЫМ
ПЛАТЕЖОМ
Копторск. ул. (Красно-
октябрьская), № 5,
Рыбальченко

ВЫШЕЛ СПРАВОЧНИК (2-е издание)
ЗАОЧНЫХ **КРОЙКИ И ШИТЬЯ**
КУРСОВ

||| Цена 20 коп. марками |||
Москва, Тверская, 13. |||

Первое издание
распродано **10.000** экземпляров

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ ИНСТИТУТ ЭКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЙ ЭНДОКРИНОЛОГИИ НАРКОМЗДРАВА

Институт доводит до сведения врачей, лечебных заведений, аптекоуправлений,
: : что им приступлено к массовому производству : :

ИНСУЛИНА

Инсулин одобрен Инсулиновым Ком. Уч.-Мед. Совета НКЗ РСФСР
Стандартизован в междунар. единицах: 1 кб. см. сод. 20 межд. един.
Инсулин выпущен в упаковке 5 кб. см. — цена 1р. 45 коп. флакон
Аптекоуправлениям при оптовом заказе на Инсулин скидка 70%

Ин-т также prepares все органотерапевтические препараты
АДРЕНАЛИН,

АНТИТИРЕОКРИН,

ПИТУИКРИН,

ТИРЕОКРИН и проч.

БОЛЬШИНСТВО ПРЕПАРАТОВ СТАНДАРТИЗОВАНО.

Препараты готовятся под наблюдением специалистов и имеют
благоприятные отзывы клиник.

Со скидкой препараты отпускаются Аптекоуправлениям, врачам
и лечебным учреждениям.

С требованиями просим обращаться:

Москва, Б.Николе-Воробьинский пер., № 10, Государственный Ин-
ститут Экспериментальной Эндокринологии НКЗ, тел. 4-03-54.

Проспекты - прейскуранты высылаются бесплатно по первому
требованию.

АКЦИОНЕРНОЕ
ОБЩЕСТВО

„ГАРМОНИЯ“

ГРОМАДНЫЙ ВЫБОР

ВЕНСКИЕ ГАРМОНИИ и БАЯНЫ

СТРУННЫЕ ИНСТРУМЕНТЫ, БУБНЫ И БАРАБАНЫ,
а также полное оборудование великорусских оркестров

ВЫШЕЛ НОВЫЙ ПРЕЙС-КУРАНТ № 5, который высылается за две деся-
тикопеечные почтовые марки, вложенные в конверт.

Главный склад и магазин № 1, Москва, Покровка, 38у